

Astroxionové

Byl jsem venku a uvažoval, co budu dělat. Měl jsem plno nápadů, ale nevěděl jsem, pro který se rozhodnout. Váhal jsem mezi dvěma: pozvat Michari a zajít s ní do kina nebo se jen tak poflakovat po městě. Pořád a pořád jsem si s tím lámal hlavu, dokud jsem nepotkal Michari. Prozradil jsem jí svůj plán, ale ona mě odbyla, že už něco má. Zbývala tím pádem druhá možnost. Ale ta nebyla zas tak šťastná.

Asi po dvaceti minutách loudání po městě jsem uslyšel ženský křik: "Pomóc, pomóc, někdo na nás zaútočil!" Rychle jsem vyběhl za zvuky. Přede mnou zářila velká světla a tyčila se loď ve tvaru obrovského balónu. Musel to být snad desetitunový kolos, který se vznášel s lehkostí pírka. Nemohl jsem odpoutat pohled, loď byla tak hrozivá a zároveň krásná, že jsem strnul a vnímal jenom ji.

Postupně přibíhali další lidé, ale neviděli ji, protože v mžiku zmizela. Všichni se divili, proč ta žena tak křičela, když tam nic není. Byli jsme jediní, kteří něco viděli? Doufáme, že ne.

Seznámil jsem se s ohroženou ženou - jmenovala se Cléo. Byla to Zeronka, která přijela na naši planetu na dovolenou. Rychle jsme se zkamarádili. Měla ráda stejné věci jako já, byla prostě moje spřízněná duše. Bavil jsem se s ní o té věci, říkala, že by to možná mohli být Astroxionové. Myslel jsem si, že je ještě poblouzněná z toho šoku, Astroxionové jsou přeci jenom legenda.

Ještě ten den jsem odvedl Cléo k nám, moji rodiče se s ní seznámili velice rychle, vypadalo to, jako by se už znali. Přespala u nás. Ráno jsme se probudili stejně, takže jsme si potichu povídali, abychom neprobudili ostatní. Maminka nám přichystala volské oko s smaženou slaninou a fazolemi. Po snídani jsme se rozhodli zajít si do parku. Dali jsme si zmrzlinu, já jsem si dal vanilkovou a Cléo čokoládovou.

Jdeme, bavíme se a jíme zmrzlinu a tu se ozve rána, jakoby někde spadl strom. Odhodíme zmrzlinu a utíkáme k tomu hluku. Jsou tam! Cléo měla pravdu! Astroxionové, ti proradní mužičci! Konečně je vidím na vlastní oči, slýchaval jsem o nich jenom z povídání mého dědy. Jak bych je jenom popsal... Mají žlutou barvu, sytě rudé oči, velké tesáky a tvar těla je podobný mrkvi. Chvilí je pozorujeme. Zdá se, že zvěřili náš pach.

Je to vůbec možné? Ano, je to jasné, všimli si nás! Musíme dát nohy na ramena! Kde ale jsou? Kde zmizeli? Není přece možné přemístit se tak rychle!

„Vypadá to, že odešli, nevzdálíme se?“ navrhl jsem. Ale Cléo řekla: „Ne, ještě chvíli zůstaneme.“ Nebyla to správná volba, Astroxionové vyskočili a zaútočili na nás svými zbraněmi. Málem se do nás strefili, bylo to o vlásek.

Musíme utéct. Utíkáme, utíkáme a najednou Cléo zakopne. "Nemůžu ji tu nechat!" pomyslím si. Rychle se otočím, abych ji zvedl. Utíkáme dále. Vidíme už začátek města! "Ale pokud vtrhneme do města, propukne šílenství!" vysvětlím Cléo. Ta se zamyslí a potom mi odpoví: „Máš pravdu, kde ale zmizíme?“ „Co třeba do staré vodárenské věže? Tam budeme v bezpečí!“ stísněně zašeptám.

Běžíme, co to dá, ale nic to nepomáhá - Astroxionové nás dostihli. Něco říkají, nerozumíme jim, protože to znělo jako nějaká gyronština...

Zadívali se na nás a my jsme se se strachem v očích chytli za ruce. Něco stále mrmlali, vypadalo to, že se dohadují, zda nás zabít či ne. Rozhodli se, že nás nezabijí! Cléo i já jsme v tu chvíli byli nejšťastnější lidi pod sluncem, když nás pustili!

S Cléo jsme se potom vídali každý rok. Byli jsme nejlepší kamarádi v celém vesmíru!

"Díky, dědo, takovým pohádkám nevěřím," usmál jsem se.

Děda se taky usmál a řekl: "Opravdu?"